

A Kúria a dr. Freier József ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Németh Soma ügyvéd által képviselt alperes ellen elbocsátás fegyelmi büntetés hatályon kívül helyezése és jogkövetkezményei iránt a Győri Munkaügyi Bíróságnál 5.M.871/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Győri Törvényszék 2.Mf.20.679/2012/2. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Győri Törvényszék 2.Mf.20.679/2012/2. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tizenöt nap alatt 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperesnek az alperessel 2007. szeptemberétől falugondnok munkakörben fennálló közalkalmazotti jogviszonya 2009. november 25-én kelt képviselő-testületi határozattal elbocsátás fegyelmi büntetéssel szűnt meg. Felperes keresete a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezésére és a jogellenes jogviszony megszüntetés jogkövetkezményeinek alkalmazására irányult.

A Győri Munkaügyi Bíróság megismételt eljárásban hozott 5.M.871/2011/21. számú ítéletével az elbocsátásról szóló 48/2009.(XI.25.) képviselő-testületi határozatot, valamint a 2009. december 1-jén kelt közalkalmazotti jogviszony megszüntetéséről szóló munkáltatói nyilatkozatot jogellenesség okán hatálytalanította. Kötelezte az alperest a felperes javára hat havi átlagkeresetnek megfelelő káratalány, perköltség, valamint az állam javára eljárási illeték megfizetésére.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a Kjt. 83/A. § alapján S. Község hat tagú képviselő-testületéből kellett volna kiválasztani a Kjt. 49. §-ban foglalt előírásoknak megfelelően a fegyelmi tanács tagjait. Az alperes azonban a külföldön munkát végző G.Z. képviselő helyett - jogellenesen - vonta be Sz.SZ.-t mint külsős személyt a fegyelmi tanácsba.

N.L. polgármester képviselő-testületi tagként úgy nyilatkozott mind a testületi ülésen, mind a bírósági tárgyaláson, hogy elfogult a felperessel kapcsolatban, mivel a munkáltató képviselőjeként személyes konfliktusa volt vele a munkavégzését illetően. Ezzel szemben a fegyelmi tanács azon ülésén, ahol a felperes fegyelmi ügyét tárgyalták, részt vett és szavazott is a fegyelmi büntetésről.

A felperes mint képviselő-testületi tag a saját fegyelmi ügyében a fegyelmi büntetéséről is szavazott, mert a képviselő-testület nem tudta kizárni a szavazásból, mert nem volt meg ehhez a megfelelő többségi szavazat.

A fegyelmi határozat nem tartalmazta a fegyelmi büntetés alapjául

szolgáló fegyelmi vétségeket, és az érdemi indokolást.

Ezen lényeges eljárási szabálysértésekre tekintettel a fegyelmi határozatot az ügy érdemi vizsgálata nélkül hatálytalanította, és a Kjt. 34. § (4) bekezdés szerint hat havi átlagkereset, mint káráltalány megfizetésére kötelezte az alperest.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Győri Törvényszék 2.Mf.20.678/2012/3. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, az állam javára felmerült eljárási illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezést megváltoztatta, megállapítva, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli. A felperest az alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte megállapítva, hogy a feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Megállapította a törvényszék, hogy a munkaügyi bíróság eleget tett a hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak, a szükséges mértékben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának megfelelően helyesen és okszerűen értékelve helyes tényállást állapított meg, és az abból levont jogkövetkeztetése is nagyrészt helytálló.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját G.Z. képviselővel kapcsolatban, valamint a felperesnek a saját fegyelmi büntetéséről történő szavazását illetően. G.Z. külföldi távolléte miatti akadályoztatása okán a Kjt. 83/A. § (3) bekezdése alapján lehetősége volt a képviselő-testületnek a külső személy bevonására. Kizáró jogszabályi rendelkezés hiányában a felperes a saját ügyében mint képviselő, szavazhatott.

Egyetértett azonban az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint N.L. polgármester a döntéshozatalban elfoglaltsága miatt jogszerűen nem vehetett részt a Kjt. 49. § (3) bekezdés d) pontja alapján. A Kjt. 49. §-ában előírt eljárási szabályok pedig olyan garanciális rendelkezések, amelyek megsértése esetén a fegyelmi határozat törvénysértő, ezért azt a bíróságnak hatálytalanítani kell.

A másodfokú bíróság érvelése szerint helytálló az elsőfokú bíróság döntése a fegyelmi határozat indokolása tekintetében is a Kjt. 51. § (1) bekezdése alapján. A 48/2009.(XI.25.) KT határozat ugyanis csak azt állapítja meg, hogy a felperes a vizsgált fegyelmi vétségekben vétkes, ezért elbocsátás fegyelmi büntetéssel sújtja. A fegyelmi határozat nem tartalmazza, hogy valamennyi vizsgálat tárgyává tett vétség tekintetében fennállna a vétkesség arra is figyelemmel, hogy 40 kötelezettségszegés miatt folyt a fegyelmi vizsgálat, és a vizsgálóbiztosi jelentésből az is kitűnik, hogy nem feltétlenül tartották be az eljárás megindítására irányadó eljárási határidőt. Ezen túl a fegyelmi határozat indokolásában röviden elő kellett volna adni a tényállást és az arra vonatkozó bizonyítékokat, fel kell sorolni azokat a körülményeket, amelyeket a fegyelmi tanács a bizonyítékok mérlegelésénél figyelembe vett, továbbá az enyhítő és súlyosító körülményeket is. A határozat indokolását nem pótolhatja önmagában az, hogy a vizsgálóbiztosi

jelentésre utal.

Az Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése alapján változtatta meg az elsőfokú ítélet illetékviselésre vonatkozó rendelkezését.

Az alperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével elsődlegesen a keresetet elutasító új határozat meghozatalára, másodlagosan az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezés mellett új eljárásra és új határozat meghozatalára irányult.

Álláspontja szerint az önkormányzat képviselő-testülete a Kjt. 49. § (3) bekezdés d) pontjában foglaltak a Kjt. 83/A. §-a alapján nem vonatkoznak. A képviselő-testület ugyanis az Ötv. alapján látja el tevékenységét és végzi feladatait. Így a Kjt. 83/A. §-a által a képviselő-testületnek biztosított kizárólagos hatáskör a fegyelmi büntetés kiszabására nem jelenti azt, hogy a Kjt. fegyelmi eljárásra vonatkozó általános szabályait is alkalmazni kell. Az Ötv. azonban elfogultsággal kapcsolatos rendelkezéseket nem tartalmaz.

Elfogultsága miatt a fegyelmi tanács eljárásában N.L. polgármester mint képviseleti tag nem vehetett részt. Ugyanakkor törvényi kötelezettsége, hogy a képviselő-testület ülésein a napirendi pontokat előterjessze, illetve képviselőként azokról meggyőződése szerint szavazzon.

Az 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 32. §-a és a 19. § (2) bekezdés f) pontja alapján az Ötv. 14. § (2) bekezdése szerint a képviselő-testület döntéshozatalából az zárható ki, akit vagy akinek a hozzátartozóját az ügy személyesen érinti. A települési képviselő köteles bejelenteni a személyes érintettséget. A kizárásról az érintett települési képviselő kezdeményezésére vagy bármely települési képviselő javaslatára a képviselő-testület dönt. A kizárt települési képviselőt tehát a szavazás szempontjából jelenlévőnek kell tekinteni. Jelen esetben a személyes érintettségre nem hivatkoztak, így a kizárásról szavazás nem történt. Amennyiben a polgármester elfogultsága kiterjedt a képviselő-testületi tagsági viszonyára is, kizárt személyként szavazata csak akkor tenné jogellenessé a meghozott határozatot, ha ily módon nem lenne meg a fegyelmi határozat meghozatalához szükséges többségi szavazat.

Alaptalan a jogerős ítélet megállapítása, miszerint a fegyelmi határozat konkrét indokolást nem tartalmaz. Hivatkozása szerint elegendő a fegyelmi határozatban indokolásként a vizsgálóbiztosi jelentésre visszautalni különös tekintettel arra is, hogy a jelentést a felperes megkapta, amely nemcsak a fegyelmi vétségeket és annak alapjául szolgáló bizonyítékokat tartalmazza, hanem az elbocsátáshoz vezető indok konkrét részletezését is. A határozat elválaszthatatlan mellékletét képezte a vizsgálóbiztosi jelentés, amelyet a határozattal együtt átadtak a felperesnek.

Utalt a rendkívüli felmondás és a felmondás indokolása kapcsán kialakult bírói gyakorlatra, miszerint megfelel a világos indokolás

követelményének a munkavállaló által ismert jegyzőkönyvre vagy más iratra való hivatkozás is, amennyiben a jegyzőkönyvből, illetve az iratból a felmondás indoka egyértelműen kiderül (BH 2004.251.), továbbá elegendő a felmondás indokainak összefoglaló megjelölése (BH 2012.102. és 132.).

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérte.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A másodfokú bíróság a felperessel szemben kiszabott elbocsátás fegyelmi büntetésről hozott határozatot két okból találta törvénysértőnek. Az alperes felülvizsgálati kérelmében alappal sérelmezte annak jogerős ítéleti megállapítását, hogy nem tett eleget a fegyelmi határozatban az indokolási kötelezettségének.

A Kjt. 51. § (1) bekezdése szerint a fegyelmi tanács döntését indokolt írásbeli határozatba foglalja. A fegyelmi tanács e határozatban ad számot tehát arról, hogy az eljárás alá vont közalkalmazott elkövette-e a terhére rótt fegyelmi vétséget, valamint, hogy azzal melyik fegyelmi büntetés és miért áll arányban. Erre tekintettel a fegyelmi határozatnak olyannak kell lenni, amely a kiszabott fegyelmi büntetésen túl tartalmazza a tényállást, azt, hogy a közalkalmazott milyen bizonyítékok alapján megállapíthatóan, milyen fegyelmi vétséget követett el, az erre tekintettel kiszabott fegyelmi büntetést és annak súlyosságát milyen indokok támasztják alá, melyek között szerepelhet a közalkalmazott javára, illetve terhére értékelt enyhítő és súlyosító körülmények feltüntetése is.

A fegyelmi határozatok tartalmi követelményeiről, annak konkrét formájáról azonban a jogszabály nem rendelkezik. Ahhoz azonban, hogy a fegyelmi döntés jogszerűségéről, megalapozottságáról állást lehessen foglalni, a határozatnak a fenti tartalmi kellékekkel rendelkeznie kell.

Téves az eljáró bíróságok álláspontja arról, hogy az indokolási kötelezettség megsértésére tekintettel az ügyben kiszabott fegyelmi határozat jogszabálysértő. A 48/2009.(XI.25.) KT határozat ugyanis megállapítja, hogy a felperes a vizsgálat tárgyává tett fegyelmi vétségeket elkövette, amelyekkel az elbocsátás fegyelmi büntetést tartja arányosnak. Az indokolás viszont a vizsgálóbiztosi jelentésre, és tartalmazza, hogy a jelentés a határozat részét képezi, továbbá mindkét okiratot egyidejűleg kézbesítették a felperes részére.

A másodfokú bíróság által hivatkozottak, miszerint a 40 vizsgált kötelezettségszegés kapcsán felmerülhet azon körülmény, hogy nem tartották be mindegyik esetben az eljárás megindítására nyitva álló határidőt, nem a határozat indokolására, hanem annak jogszerűsége bizonyítására tartozó kérdés.

Helyesen utalt az alperes a felülvizsgálati kérelmében a következetes bírói gyakorlatra, miszerint a munkáltató intézkedése

indokolásának követelményét kielégíti a munkavállaló által ismert jegyzőkönyvre vagy más iratra való hivatkozás is, amennyiben a jegyzőkönyvből, illetve az iratból a felmondás indoka egyértelműen kiderül (BH 2004.251., BH 2012.102.).

Helytálló azonban az eljáró bíróságok álláspontja a Kjt. 49. § (3) bekezdése megsértése vonatkozásában.

A Kjt. 83/A. § (1) és (3) bekezdése rendelkezéseiből megállapítható, hogy bár az önkormányzattal közalkalmazotti jogviszonyban állók esetében indított fegyelmi eljárásban is fel kell állítani a fegyelmi tanácsot, a fegyelmi büntetés kiszabása a képviselő-testület kizárólagos hatáskörébe tartozik. Ezért jogszerű a másodfokú bíróság álláspontja, miszerint a Kjt. 49. § (3) bekezdésre vonatkozó szabályok a képviselő-testületre megfelelően alkalmazandók. Erre tekintettel helyesen vizsgálta, hogy a fegyelmi eljárásban hozott döntés meghozatalában részt vett-e olyan személy, akitől egyébként az ügy elfogulatlan elbírálása nem volt elvárható [49. § (3) bekezdés d) pont].

A képviselő-testület által a fegyelmi eljárásban hozott határozat meghozatalára vonatkozóan nemcsak az 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) felülvizsgálati kérelemben hivatkozott rendelkezései az irányadók, hanem a fegyelmi tanács eljárására vonatkozó rendelkezések is. A képviselő-testület ugyanis a fegyelmi határozat meghozatalakor az Ötv.-ben foglaltakhoz képest speciális eljárásban, a Kjt.-ben szabályozott fegyelmi eljárásban hozott határozatot.

Az alperes által sem vitatottan a képviselő-testület tagjaként N.L. polgármester elfogultságát bejelentette a fegyelmi eljárás alá vont felperessel szemben. A fentiek szerint elfogultságára tekintettel nemcsak a fegyelmi tanács eljárásában, hanem a képviselő-testületnek a fegyelmi büntetés kiszabásáról hozott döntése meghozatalában sem vehetett jogszerűen részt. Ennek következménye pedig a bírói gyakorlat szerint az, hogy a fegyelmi határozatot hatályon kívül kell helyezni, mert a döntéshozatalban kizárt személy vett részt [BH 2002.375.], nem pedig az, hogy a kizárt személy szavazatát figyelmen kívül hagyva kell vizsgálni, hogy a fegyelmi határozat meghozatalához szükséges többségi szavazat megvan-e.

A fentiek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdésére tekintettel indokolásbeli módosítással hatályában fenntartotta.

Kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest a felperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

Az alperes személyes illetékmentességére tekintettel a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. november 6.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó

bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró
A kiadmány hiteléül:
bíróági tisztviselő